

KAUPKIME PAŠARUS, GERAI PRIŽIŪRĖKIME PASĖLIUS!

Visų šalių proletarai, vienykitės!

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS

KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO

IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ

DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

Eina nuo 1946 metų

Kupiškis,

1960 m. liepos 9 d.

Šeštadienis

Nr. 54 (1435)

Kaina 15 kap.

Tu — SVARBIAUSIAME bare

Petrui Garšvai vadovaujant, „Juodpėnų“ kolūkis sustiprėjo, padidėjo laukų derlingumas. Kelis kartus kolūkio gyvulininkystės darbuotojai iškovoję pereinamąją Raudonąją vėlavą pieno gavyboje. Sunkiausieji metalai praėityje. Išaugo nauji kolūkinės gamybos organizatoriai, darbų pirmūnai. Petras Garšva po įtempto darbo turėjo galimybių pailsėti.

Bet ne poilsis, ne užtikrintas geras gyvenimas rūpėjo Petrui Garšvai. Pasekdamas geriausios rusų moters Valentinos Gaganovos pavyzdžiu, pritardamas ugningiausių komunistų statytojų iniciatyvai, Petras Garšva nuėjo dirbti į sunkiausiąją barą. Dabar jis vadovauja iki šiol atsilikusiame kaimyniniame Mičiurino vardo kolūkiui. Tokių pavyzdžių mūsų rajone dešimtys. Tas rodo tarybinių žmonių sąmoningumą. Tokie žmonės atsisako asmeninės gerovės ir dirba vardan visų tarybinių žmonių laimės.

Savo laiku jaunieji „Žadeikių“ kolūkio nariai — komjaunimo organizacijos sekretorius Monika Jonuškaitė, Olga Kuliešytė — baigė vidurinį mokslą, įsigijo reikiamą išsilavinimą. Bet ne asmeninė laimė rūpėjo šioms ugningoms jauniems draugams. Šiandieną minimos jaunuolės dirba ten, kur labiausiai reikalingos jaunos rankos — jos paprastos laukų darbininkės, kukurūzų, pašarinių kultūrų, brandaus auksinio javo augintojos. Kas nepažįsta „Žadeikių“ kolūkyje jauno traktorininko Leono Vaitiekūno! Ar telės valdyboje kalbama, kad jis vienas atidirba už penkis. Dabar, kada technika pakeičia sunkų rankų darbą, nepakanka vienoro dirbti, reikia turėti daug žinių, mokėti jas pritaikyti gyvenime. L. Vaitiekūno prižiūrimas traktorius DT-54 niekuomet negenda darbe, nes ji valdo ir prižiūri darbščios tikrojo tarybinio patrioto rankos.

MES LENKTYNIAUJAME SU PANEVŽIO RAJONO ŽEMDIRBIAIS

Kas gi tapo socialistinių lenktynių nugalėtoju per I antrųjų septynmečio metų pusmetį?

PANEVŽYS

(Išpareigojimai — visiems 1960 metams)

50,0	Išpareigota pagaminti mėsos 100 ha naudmenų (cnt)
14,8	Realizuota mėsos 100 ha naudmenų (cnt)
49,5	Išpareigota pagaminti kiaulienos 100 ha ariamos (cnt)
14,8	Realizuota kiaulienos 100 ha ariamos (cnt)
236,0	Išpareigota primelžti pieno 100 ha naudmenų (cnt)
99,7	Primelžta pieno 100 ha naudmenų (cnt)
2560	Išpareigota primelžti pieno iš vienos karvės (kg)
1063	Primelžta pieno iš vienos karvės (kg)

KUPIŠKIS

53,0
14,9
45,0
16,4
210,0
76,2
2200
824

Dvidešimtmetis sutinkant

Kvadratai stiebiasi į saulę

Jau iš tolo matyti vešliai žaliuojantys „Pirmūnų“ kolūkio kukurūzų laukai. Visi 45 hektarai kukurūzų jau keletą kartų išpurenti, nuravėti, papildomai patręšti salietra, išberiant į ją po 100 kg.

Sutikdami Tarybų Lietuvos dvidešimtmetį, ypatingai stropiai dirba pirmos laukininkystės brigados kukurūzų augintojai, kur grandininku dirba Jonas Malinauskas. „Pirmūnų“ kolūkis

Pašarų šiemet netrūks

„Vėžionių“ kolūkyje baigiama šienapiūtė. Taip pat gaminamas ir silosas. Šiuo metu jau pagaminta ir užraugta daugiau kaip pusė viso numatyto siloso kiekio. Gaminant silosą, daug ir kruopščiai padirbėjo kolūkio automašinų šoferiai Julius Nanyš ir Albertas Kalbokas. Jie ne tik veždavo prie siloso kapoklės žolę, bet taip pat padėdavo kolūkiečiams ją pakrauti į mašinas, iškrauti. Labai gerai dirbo kolūkiečiai Pranas Matuzevičius, Vilius Pūronas ir kt.

V. Katelytė

Gyvenimas gerėja kasdieną

Neatpažįstamai pasikeitė „Tarybinio pirmūno“ kolūkio narių gyvenimas, palyginus nors ir su netolima 1955 metais. Jei anksčiau kolūkiečiai už darbadienį gaudavo po 1,5 kg grūdų ir po 3 rb pinigais, tai šiandieną jau gauna po 2,5 kg grūdų ir 6 rb pinigais. Daugiau kaip dvigubai pakilo laukų derlingumas. Dauguma kolūkiečių dviračius pakeičia motociklais. O tai vis pačių kolūkiečių nuosirdaus darbo vaisiai. Šiandieną naujasis kolūkinis kaimas septynmyliais žingsniais žengia į ateitį, į šviesųjį komunistinį rytojų.

A. Rūta

Pirmūnų darbo patyrimui paskleisti padaryta ir daroma, kad būtų išauginti tu ar kitų kultūrų gausūs derliai, įvykdyti ir viršyti išpareigojimai didinant laukų derlingumą. Tas pat liečia ir gyvulininkystės darbuotojus. Kas konkrečiai daroma, kaip prižiūrimi ir šeriami galvijai, iš kurių gaunama daugiausia pieno? Laiškuose turi atsispindėti paprastas darbo žmogus — visų gėrybių kūrėjas.

Daugiausia vertingiausios medžiagos pristuntusiems konkurso dalyviams bus skiriamos sekančios premijos:

viena pirmoji — 300 rb,
viena antroji — 200 rb,
viena trečioji — 100 rb

ir aštuonios paskatinamosios premijos po 50 rb.

KONKURSAS

Už prisiųstą ir laikraštyje atspausdintą medžiagą bus išmokamas honoraras, o premijos — pasibaigus konkurso terminui. Konkursas tęsis iki š. m. gruodžio mėn. 31 d. Konkursui medžiagą siųskite redakcijos adresu. Kiekviename laiške nepamirškite parašyti tikslų savo pavardę, vardą, tėvo vardą, užsiėmimą, tikslų gyvenamosios vietos adresą.

„Stalino keliu“ redakcija, siekdama plačiau nušviesti, paskleisti pirmūnų darbo patyrimą, Tarybų Lietuvos dvidešimtmečio garbei skelbia KONKURSA.

Konkurse kviečiame dalyvauti visus laukininkystės ir gyvulininkystės darbuotojus, garbingai vykdančius išpareigojimus didinant laukų derlingumą, pasiekiančius vis geresnių rezultatų pieno, mėsos gamyboje. Konkurse taip pat kviečiame dalyvauti pramonės darbininkus, technikus, inžinierius, sėkmingai vykdančius gamybinius planus, idiegančius į gamybą pažangius darbo metodus, pritaikančius racionalizatorių pasiūlymus. Labiausiai, žinoma, laisčių laukiame iš pačių racionalizatorių, savo konkrečiu darbu, pasiūlymais idiegančių gamybą naujoves, paspartinusių gamybinius procesus. Konkurse taip pat gali dalyvauti kiekvienas darbo žmogus, darbininkų ir valstiečių korespondentas, pateikęs aktualią medžiagą apie žemės ūkio ir pramonės pirmūnų darbo patyrimą.

Rašant apie pasiektus laimėjimus laukininkystėje, būtina nurodyti konkrečius darbo rezultatus, ir svarbiausia — kas

Nuotraukoje: fermos vedėjas M. Kononovas.

„Stalino keliu“ redakcija

Tarp lygių lygi ir laisva

Tarybų Lietuvos, rajono darbo žmonės džiaugsmingai sutinka įžymiąją datą — Tarybų Lietuvos dvidešimtmetį. Kur tik pažvelgsi — kolūkiuose, gamyklose, fabrikuose, mokslo ir kultūros įstaigose — visur su gamybinių pakilimų ruošiamasi šauniam jubiliejui.

Žvelgiant į laimę žydinčią dabartį, dar šviesesnę ateitį, nenoromis prisimena rūščios Lietuvos darbo žmonių dienos, kai lietuviškoji buržuazija, dvarininkai, buožės ir kiti įvairūs išnaudotojai engė darbo liaudį, iš kitų triūso krovė sau turtus. Ypač uoliai išnaudotojams tarnavo dvasiškija. Kunigai per išpažintį šnipinėjo ir išdavinėjo revoliucinius kovotojus caro žandarams, buržuazinei žvalgybai.

Atėjo 1917 metai. Rusijos darbininkai, valstiečiai, kareiviai nuvertė carą ir su triuškinio išnaudotojų valdžia. Šalyje buvo paskelbta Tarybų valdžia.

Lietuvos darbininkai, kumčiai ir darbo valstiečiai, sekdami Rusijos darbo liaudies pavyzdžiu, 1918 — 1919 metais buvo sukūrę Tarybų valdžią Lietuvoje su V. Kapšuku-Mickevičium priešakyje.

Tačiau lietuviškieji buržuajai nenurimo. Jie, aktyviai remiami užsienio imperialistų, apginklavo vokiečių armijos pulkus, ir Tarybų valdžia turėjo eiti į gilų pogrindį.

Atsibastę į Kupiškį buržujų organizuoti būriai gaudė visus, kurie prijautė Tarybų valdžiai, ypatingai darbo žmones, juos žiauriai kankindavo, o paskui nužudydavo. Drulėnų kaime žuvo Mickevičius ir Povilas Mikalauskas. Daugelis buvo sulaikyti ir nužudyti kitur. Panevėžio kapinėse darbo žmonės palaidojo kupiškėną Valiuką.

Lietuvos darbo žmonės, vadovaujami Komunistų partijos, nenutraukiamai vedė revoliucinę kovą. Ir 1940 metais buvo nuversta fašistinė smetoniškoji išnaudotojų valdžia, išrinktas Liaudies seimas, paskelbta Tarybų valdžia Lietuvoje, kuri, norėdama sustiprinti Lietuvos nepriklausomybę, apsaugoti nuo užsienio imperialistų užpuolimų, paprašė, kad Lietuva būtų priimta į Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungos brolišką šeimą. Lietuvos sostinė Vilnius buvo grąžintas Lietuvai.

Už suteiktą laimę, pagalbą, laisvę ir nepriklausomybę Lietuvos, o kartu ir rajono darbo žmonės visuomet reiškia didelį dėkingumą Tarybų Sąjungos broliškosioms tautoms. Už visa tai atsidėkodami, šiandieną mūsų kol-

ūkiečiai augina dar brandesnę javą, naujus gamybinius laimėjimus pasiekia ir respublikos įmonių, gamyklų, fabriku dirbantieji. Kiekvienam žingsnyje ir šiandieną jaučiasi broliškoji tarybinių tautų parama, dosni broliška ranka. Mūsų kolūkių laukuose gaudžia traktoriai, kurie gaminami Rusijos Federatyvinėje respublikoje, Ukrainoje. O kiek daug įrengimų, mašinų respublikos fabrikuose, gamyklose! Ir visi įrengimai daugumoje gauti iš broliškoji respublikų. Kolūkių laukuose, fabrikuose, įmonėse, gamyklose šiandieną greta lietuvių dirba ir rusai, ir ukrainietis, ir gruzinas, ir kiti. Lietuvių taip pat rasime bekrasčiuose Kazachstano plėšiniuose, tolimajame Urale, žydinčiuose Ukrainos kolūkių laukuose, didžiosiose statybose. Tarybų Sąjungos tautos — viena šeima, kuri siekia bendro, to paties tikslo — pirmą laiką įvykdyti ir viršyti didingojo septynmečio užduotis, greičiau uždegti komunizmo žiburius mūsų šalyje. Tarybų Lietuvos liaudis šiandieną tikra, kad jai nebegresia jokie pavojai. Didžiojoje tarybinių tautų šeimoje mes šiandieną nepajudinami, stiprūs kaip niekuomet.

Komunistų partijos vadovaujami, Lietuvos darbo žmonės kartu su kitomis broliškoms tautomis užtikrintais septynmyliais žingsniais žengia socializmo keliu į šviesųjį komunizmą. Diena iš dienos stiprėja mūsų ekonomika, plečiasi kultūros, švie-

timo įstaigų tinklas. Ypatingai suklestėjo kolūkinis kaimas, gražiai ir laimingai gyvena tikrieji žemės šeimininkai — žemdirbiai. Niekas tokių derlių neišaugindavo anksčiau, kaip kad šiandieną išaugina „Tarybinio pirmūno“ kolūkiečiai Jurgio Valecko brigados žemdirbiai, „Nemuno“, „Salamiesčio“ ir kt. kolūkių kolūkiečiai. Šiandieną su pagarba rajone kiekvienas mini geriausių karvių melžėjų V. Garinskaitės, O. Purkėnienės, B. Dovidonytės, L. Jonuškaitės, kiaulių augintojų B. Matuzevičienės, B. Varanaušienės, E. Pašakarnytės, J. Banionienės ir daugelio kitų vardus.

Komunistų partijos ir Tarybinės vyriausybės rūpinimosi darbo žmonėmis dėka dar šiais metais pas mus bus įvesta trumpiausia pasaulyje — 7–6 valandų — darbo diena. Panaikinami darbininkų mokesčiai, o žemesnių kategorijų darbininkams ir tarnautojams padidinami atlyginimai. Bus padidintos taip pat ir pensijos. Statomos naujos mokyklos, internatai, kultūros namai, ligoninės. Šiandieną kaip niekada rūpinamasi darbo žmonių sveikatingumu. Nemokamas gydymas suteikia kiekvienam galimybes laiku patikrinti savo sveikatą, visada naudotis medicinos patarnavimais. O kiek kyla naujų ligoninių korpusų, vaikų darželių, lopšelių ir t. t.

Mūsų žydinčiais laukais pergalingai žengia antrieji didingojo septynmečio metai. Mūrų pakilo javai, pilnos lankos galvijų. Ir tai pasiekė paprastas darbo žmogus tik per 20 laisvo gyvenimo metų.

P. Lisas

TSKP narys nuo 1933 metų

POETĖ—REVOLIUCIONIERĖ

Salomėja Nėris! Kas šią dieną nekartoja jos nemirtingų eilių, kas neprisimena jos nuostabaus kovingo gyvenimo, tapusio pavyzdžiu daugeliui jos bendraamžių. Visa S. Nėries kūryba paskirta liaudžiai, ji perteikia darbo žmonių troškimus, mintis, kviečia juos į kovą už šviesesnę rytojų. Dar 1931 metais poetė, visam laikui nutraukusi ryšius su dešiniuosiais, klerikaliniiais literatais, ateina į pažangiųjų rašytojų gretas.

„Nuo šio laiko aš sąmoningai stoju prieš darbininkų klasės išnaudotojus ir savo darbą stengiuosi sujungti su išnaudojamųjų masių veikimu,

kad mano ateities poezija būtų jų kovos įrankis ir reikštų jų norus ir kovos tikslus“ — rašė ji savo pareiškime, paskelbtame „Trečiojo fronto“ puslapiuose.

Atėjusi į poeto-revoliucionieriaus kelią, S. Nėris visa savo talento jėga demaskuoja klasinę nelygybę, buržuazijos parazitišką gyvenimą, kviečia liaudį su viltimi žvelgti į „kraštą prietarus sugriovusį“ — Tarybų Sąjungą.

Tai nebuvo vien žodžiai. Kada prieš 20 metų Lietuvoje buvo įkurta Tarybų valdžia, S. Nėris įsijungia į naujojo gyvenimo statybą. Ją mato liaudies džiaugsmo mi-

Laiškai iš broliškoji respublikų

JŪSŲ RAJONO PASIUNTINIAI — PRIDERAMOJE VIETOJE

Draugiška mūsų šeima. pavasario sėjos darbų planą įvykdė net 210 proc. Neatsilieka ir traktorininkai Algirdas Blažys, Tautvilis Burokas, beveik dvigubai įvykdę pavasario sėjos darbų planą.

Įdėtas triušas nenuėjo veltui. Kadangi Tėvynė, visi tarybiniai žmonės, mus aprūpino geriausią technika, tai mes grūdinėmis kultūromis užsėjome trečdaliu didesnę plotą, negu buvo numatyta. Dabar baigia prinokti gausus derlius. Aukšiniai kviečiai liūliuoja takstančių hektarų plote. Man atrodo, kad nėra didesnės garbės, garbingesnio darbo, kaip auginti šį dosnios mūsų žemės turtą — brandų javą.

Neužilgo bendras mūsų darbas bus apvainikuotas pirmąja šių metų pergale — ne už kainų ir pats derliaus nuėmimas. Man, kaip traktorinės brigados brigadininkui, labai džiugu, kad ir jūsų rajono pasiuntiniai šiam atsakingam egzaminui atkakliai ruošiasi. Dabar mes baigiame pasiruošti derliaus nuėmimui: remontuojame traktorius, kombainus. Atkakliai dirba, kaip ir visuomet, komunistas Povilas Fergizas, komjaunuolis Leonardas Juknevičius, Tautvilis Burokas, Algirdas Blažys. Jūsų pasiuntinius mes, kazachstaniečiai, laikome broliais, dalinamės darbo patirtimi, vieni kitiems padedame išspręsti sunkiausius klausimus. Neveltui mūsų kolūkis rajone iškovojo pirmąją vietą sėjos metu, jam atiteko pereinamoji Raudonoji vėliava. Šios vėliavos stengsimės niekam neatiduoti ir derliaus nuėmimo darbuose.

Tokių puikių draugų iš jūsų rajono laukiame visada. Ypač jie reikalingi dabar, kada vyks derliaus nuėmimas.

A. Azubajus
K. Markso vardo kolūkiečių traktorinės brigados brigadininkas
Karagandos sritis

Lietuva — skambės tautų brolijo TSRS skambiauosi styga. Lietuva grobikų jau nebijo: Budriai saugo milžino jėga

— su visa lietuvių liaudimi džiaugiasi poetė savo gimtojo krašto įsijungimu į didžiąją tarybinių tautų šeimą.

Išsipildžius karščiausiai lietuvių tautos svajonei, poetė tarytum įgauna sparnus, jos gyvenime prasideda kūrybinio pakilimo laikotarpis. Geriausi jos eilėraščiai skiriami didžiajam Leninui, Raudonajai Armijai, tarybinei Tėvynei.

Daug dvasios stiprybės poetė parodė rūščiaisiais Didžiojo Tėvynės karo metais. Visus karo sunkumus ji pakėlė su tikru didvyriškumu. Kartu su kitais rašytojais S. Nėris vykdavo į frontą, lietuviškuosius karinius dalinius. Jos gyvas patriotinis žodis nuostabiai veikdavo karius, einančius Tėvynės ginti, gilino jų širdyse neapykantą fašistiniams okupantams.

Išvaduotoje iš hitlerinės vergovės Lietuvoje S. Nėris su dideliu skausmu pergyvena okupacijos padarytas tautiškai žaizdas.

Penkiolika metų nėra tarp mūsų mylimos poetės, tačiau jos vardas, jos talentas pasiliko amžiams lietuvių tautos širdyje kaip lašelis tyro gintaro. Nuotraukoje: S. Nėris TSRS Aukščiausiosios Tarybos VII sesijoje, kurioje Lietuva buvo priimta į Tarybų Sąjungos sudėtį.

B. Gabrytė

iš vienos dienos pašto

Kruopščiai prižiūri priškirtas karves „Nėries“ kolūkiečių karvių melžėjos Ona Murolienė ir Janina Kavoliūnaitė. Jos šiais metais kolūkyje daugiausiai priemelžė pieno iš kiekvienos karvės.

V. Savičius

Daugiau kaip po 800 gramų priauga veršeliai, kuriuos prižiūri F. Rasimavičienė ir R. Žalinkevičiūtė. Veršeliai ganomi geroose ganyklose, papildomai šeriami.

D. Galinis

«Tarybinio pirmūno» kolūkis

STALINO KELIU

2 psl. 1960 m. liepos 9 d.

O kur gi mašinos?

Kiekvienam žmogui gyvenime ateina tokia valandėlė, kada sustoji ir susimąstai: kur gi dabar pasukti, ką daryti? Šis klausimas, pamenu, nedavė ramybės ir man, kai, baigusi septynmetę, su pažymėjimu rankose parsiradau namuose.

O gi i fermą eikim, dukryt, — pasiūlė motina, jau kelinti metai dirbanti kolūkyje karvių melžėja.

Taip ir buvo nuspręsta.

Mūsų, «Nemuno» kolūkyje pieno primelžiama nemažai. Tuo galime didžiuotis. Ypač daug pieno primelžiame gegužės — rugsėjo mėnesiais. Kai kas sako, kad taip būna todėl, jog dauguma karvių versiuojasi pavasarį. Žinoma, tai tiesa. Tačiau, man atrodo, pieno galima būtų gauti gerokai daugiau ir kitokiu būdu. Pirmiausia, reikia įrengti kultūrinę ganyklą, jose laikyti karves ištiesa parą. Tai užgrūdina gyvulius, jie tampa atsparesni ligoms, o taip pat gerokai padidėja pieno produkcija.

Pas mus kol kas karvės rišamos. Bet reikia mokėti jas ir rišti. Mano manymu, geriausia karves rišti taip, kad jos laisvai prieitų ir galėtų būti nenuganyta žolė, bet jos nemintų. Be to, karves reikėtų rišti vienoje eilėje. Kai žolė nuėda, perkelti 1 — 1,5 m toliau. Perkelti gyvulius reikia kas 1—2 valandas.

Ypač didelį dėmesį reikalinga atkreipti į gyvulių girdymą. Jeigu gyvulys neturės vandens tiek, kiek jis nori, daug pieno nelauk. Didelę reikšmę turi ir melžimas. Karvės i dieną reikia melžti nemažiau trijų kartų. Taip pat reikia praktikuoti melžti ten, kur jos ganomos. Prieš melžiant būtina gerai nuplauti spenčius, o pamelžus, kad nesuskirstų, ištepti nesūdytais riebalais.

Pas mus kolūkyje kalbama, kad jeigu daug idėjai darbo, bus daug ir pieno, mažai dirba — mažai ir gausi. Taigi, būti melžėja, gauti daug pieno, reiškia daug ir nuosirdžiai dirbti. Geriausios kolūkio melžėjos Ona Purkienė, Danutė Matekonytė, Bronė Navarskaitė ir kitos kaip tik taip ir dirba.

Birutė Jakštaitė
«Nemuno» kolūkio
karvių melžėja

Euripidas. MEDĖJA. Vertė B. Kazlauskas. V., Valst. grož. lit. 1-kl. 1960. 129 p. su portr. 10.000 egz. Rb 3,90. Irišta.

Fransas, A. Šių laikų istorija. T. I. Vertė R. Jankevičiūtė. Pieš. Herman-Polito. Medžio raizginiai J. Malkurono. V., Valst. grož. lit. 1-kl. 1960. 368 p. su iliustr. 15.000 egz. Rb 6,50. Irišta.

— „Šluotą“ atvežai. — klykavo pakelėse vaikai.

— Tikriausiai mūsų kolūkiui, — spėliojo sustoję kolūkiečiai.

Iš tikrųjų, trenkė lyg perkūnas iš giedro dangaus. Ko-ne-ko, bet „Šluotos“ „Uoginių“ kolūkis nesitikėjo.

— Argi mes jau paskutiniai rajone? — klausinėjo vieni kitų kolūkio valdybos nariai.

— Aišku, kad ne, — spyrėsi buhalterio pavaduotojas Jonas Pavilonis. — Yra blogesnių, savo akimis mačiau!.

Nesiginčysime. Tik viena aišku — dairytis į atsiliekančius, tinginius tikrai nėra reikalo.

„Šluotos“ atsilankymas kolūkio vadovus išjudino iškart.

— Visas kolūkio moteris kukurūzų ravėti! Iki vienos! — įsakinėjo pirmininkas Aleksiejus Jakubinas. — Taip pat gali ir brigadininkai, ir mechanizatoriai padirbėti!.

Pirmininko įsakymas buvo įvykdytas.

Važiuojame kolūkio laukais. Tai vienur, tai kitur matyti dirbančius kolūkiečius. O štai ir kukurūzai. Užmeti žvilgsnį ir iškart jau lieki nepatenkintas: dvigubai daugiau akmenų, negu kukurūzų.

— Nejaugi geresnės žemės nėra?

— Pas mus visa tokia, — sako II brigados brigadininkas Pranas Jackevičius su kauptuvu rankoje. — O akmenų išrinkti neįmanoma... Kadaisė mano tėvas kalnus suvertė, bet kaip jų yra, taip yra...

— Bet vis dėlto mažiau?

— Mažiau, — sutinka brigadininkas, — bet visų išrinkti vistiek neįmanoma.

Teisybė. Visų neišrinks, bet reikia rinkti, reikia naudoti techniką. Netruksta kukurūzuose ir piktžolių. Nors dabar jie ravimi, bet jau gerokai pavėluotai. Anot brigadininko, du kartus buvo purenti tarpueiliai, naudoti herbicidai, bet... prieš lietų. Naudos, žinoma, nebuvo.

— Žmonės dirba pas mus, — džiaugiasi pirmininkas. — Štai žiūrėkit, ir traktorininkas Juozas Lapėnas atvyksta...

Traktorininkas atvyko. Bet, didžiausiam nusivylimui, ne su traktoriumi, o su kaplele... Pirmininkas teisingas, žmonės dirba, tik gaila, kad nemo-kama panaudoti jų darbo, jų sugebėjimų, nenukreipiami ten, kur jie labiausiai reikalingi ir duotų daugiausiai kolūkiui naudos.

III brigadoje kukurūzai jau visiškai kitaip atrodo. Žali, vešlūs, dideli, išpurenti. Pasirodo, kad čia kur kas geresnė ir geriau patrešta dirva, laiku panaudoti herbicidai išnaikino piktžoles. Kukurūzų auginimo grandies grandininkė Ona Užusenytė, brigadininkas Antanas Zubas, o taip pat kiti brigados darbininkai — Bronius Baniūnas, Albinas Družas, Bronė Janikūnienė — dirba kaip sau, stengiasi savo darbu atnešti kolūkiui naudą.

I brigadoje, kuriai vadovauja brigadininkas Antanas Jonuškevičius, yra pasodinta

18 ha kukurūzų. Čia kukurūzų auginimo grandies grandininku dirba Petras Pribušauskas. Apie šios brigados kukurūzus kolūkio valdyboje mažiausiai kalbama. Kodėl gi?

Štai ir kukurūzų laukas. Matyti keliolika įvairiaspalvėmis skarelėmis moterų, keletas moksleivių — berniukų ir mergaičių. Tačiau kukurūzai daugumoje vos įžiūrimi.

— Nususę, — sako pasipiktinusi nedidutė tamsi kolūkietė. — Tik juokus krečia mūsų kolūkio vadovai!.. Rudenį, pamenu, išarė lauką, pavasarį nulėkščio ir pasėjo... Ir tikisi, mat, derliaus dar, kad juos kur... Brigadininkas tai tik motociklo ieškoti ir temokai... Jokios geresnės trąšos neatvežė...

Iš tiesų yra ko pasipiktinti: kukurūzai vos vos pakilę, o piktžolių — nors ir šienauki!

— Kolūkis turi traktorių, ravėtuvų ir visokių kitokių mašinų, — įsiterpia kita kolūkietė. — Bet negi panaudos, tegu sau rūdija, o jūs, moterys, ravėkit, plėšykite nagus... Argi taip galima, argi taip auginami ir prižiūrimi kukurūzai?

Pirmoje brigadoje kukurūzų priežiūra iš tikrųjų reikia rimtai susirūpinti. O kaip gi kiti pasėliai?

Cukriniai runkeliai augina mi ne viename bendrame plote, kaip visur kitur, bet išskirstyti į dešimtis mažyčių sklypelių, kuriuos prižiūri paskirai kolūkiečiai. Vienur cukriniai runkeliai nuravėti, nusalietruoti, o kitur?.. Žinoma, kai jie ne viename plote, patikrinti jų priežiūros tiesiog neįmanoma.

— Šitai išskirstytus cukrinius runkelius geriau kolūkiečiai prižiūri, gausenį derlių gauna, — sako kolūkio pirmininkas. — Tik visa bėda rudenį su lapais, mažai jų belieka kolūkio karvėms, silosui...

Įsikalbame su kolūkiečiais.

— Negerai prie pasodybių sklypų auginti cukrinius, — sako pagyvenęs kolūkietis. — Vieni juos prižiūri tik-

rai iš širdies, o kiti, kad tik atstumtų... O salietros, žiūrėk, kai kurie cukriniai runkeliai beveik visai negauna. Ją į savo sklypus kolūkiečiai supila.

Bulvių pasodinta 70 ha. Ką-ne-ka, bet bulves „Uoginių“ kolūkio kolūkiečiai tai tikrai gerai prižiūri. Visos jos gerai nuravėtos, po du kartus apkauptos. Derlius neabejotinas!

Pirmoje brigadoje pagaminta 90 t siloso. Nors lietus, gaminant silosą, pylė kaip iš kibiro, bet tai kolūkiečių Kazio Šližio, Bronės Povilonytės, traktorininko Jono Ramanausko neatbaidė. Neatbaidė lietus nuo darbo ir šienpiūvių. Vladas Semėnas, Povilas Anikevičius (I brigada), Vincas Pribušauskas, Juozas Bartaševičius, Algis Pribušauskas (II brigada), Jonas Baniūnas, Alfonsas Brazdžiūnas su šienpiūvėmis i dieną nušienaudavo po 3—4 ha.

Daug darbščių, sąžiningų darbininkų yra „Uoginių“ kolūkyje. Visų jų neišskaičiuosi! Bet, deja, yra dar ir tokių, kurie tik gėdą daro darbšties kolūkiečiams. Pavyzdžiui, Genė Čemerienė, Ksavera Misevičienė, Kazys Tulša (III brigada), Genė Tulšienė (II brigada), Alė Tonkaitė (I brigada) retai kada teišėina į darbą, girdi, ne visoms rankoms darbas reikalingas... Kas liečia elektro-

monterį F. Secevičių, kurį savo lėšomis išmokė kolūkis, tai visai nebesirodo kolūkyje, anot pirmininko, pabėgo...

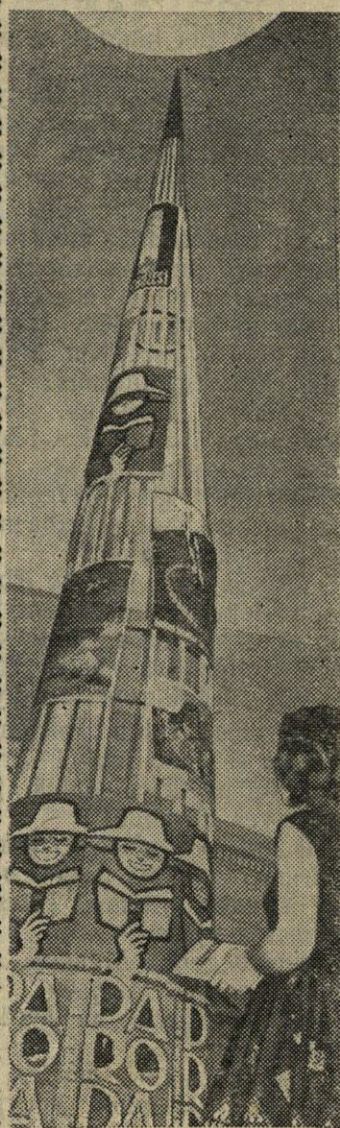
Jeigu daugiau dirbtų brigadininkai ir nelauktų, kol pirmininkas nurodys, reikalai kolūkyje būtų kur kas geresni.

Dar ne vėlu. Jeigu pirmininkas, kolūkio valdyba, patys kolūkiečiai įsijungs į darbą visomis jėgomis, derlius išaugs geras, o socialistiniai įsipareigojimai bus įvykdyti.

K. Kireilis
L. Rožėnas

Korespondentų posto nariai
VI. Jasinskas

«Stalino keliu» korespondentas

Vilniaus dailės muziejuje atidaryta pirmoji respublikinė knygos ir plakato paroda. Keturiuose salėse eksponuojama tūkstančiai spaudinių — grožinės, mokslinės, politinės literatūros leidiniai, laikraščiai, žurnalai, albumai, plakatai. Skaičiai, diagramos rodo, kaip išaugo Tarybų Lietuvoje išleidžiamų knygų skaičius. Tarybiniais metais išleistų spaudinių bendras tiražas sudaro daugiau kaip 142 milijonus egzempliorių. Jei 1939 metais buržuazinėje Lietuvoje išėjo 1157 pavadinimų leidinių 2800 tūkstančių egzempliorių tiražą, tai 1959 m. atitinkamai — 2137 pavadinimų ir 12810 tūkstančių egzempliorių tiražą, išaugo meninio ir poligrafinio knygų apyvaidalimo lygis. Tarybų Lietuva šioje srityje užima pirmąją vietą Tarybų Sąjungoje.

Nuotraukoje: vienoje parodos salių.

M. Baranausko nuotr.

NAUDOKIME IR ŠIĄ PRIEMONĘ PIENO IŠMILŽIAMS DIDINTI

Karvių pieningumo padidimui, be gerų pašarų ir priežiūros, dar turi reikšmės taisyklingas karvių melžimas. Pieno padidimui taip pat nemažą reikšmę turi tešmens masažas. Jau pats melžimas yra tam tikras tešmens masažas, bet nepakankamas. Todėl prieš melžiant reikėtų specialiai masažuoti tešmenį. Masažas — tai jaudinimas nervinių galūnių, esančių spenčiuose bei tešmens odoje. Tas jaudinimas persiduoda į centrinę nervų sistemą ir gyvulio vidaus organus. Tešmens masažas paskatina pieno atidavimą ir kartu turi įtakos sekrecijos procesui pieno liaukoje. Masažas sukelia refleksinį latakų atsipalaidavimą ir geresnį tešmens ištuštinimą. Taip pat pagerėja tešmens aprūpinimas krauju ir tuo pačiu

maisto medžiagomis. Svarbus faktorius pienopadidimui yra normalus melžimų skaičius per dieną. Kada tešmuo smarkiai prisipildo pienu, tai tolesnis gamybos procesas sulėtėja arba visai sustoja. Tokiu būdu, melžiant karves tris kartus, pieno išmilžis padidėja, palyginus su dukartiniu melžimu. Melžti reikia greitai ir energingai, kad būtų galima geriau išnaudoti laiką, kol alveolinis tešmens aparatas susitraukęs, o platieji latakai ir cisternos atsipalaidavusios. Melžimų tankumas turi įtakos ir pieno riebumui. Šis faktas išaiškinamas tuo, kad, karvės tešmeniui prisipildžius keturiomis penktosiomis savo talpumo, pieno liaukų alveolės labai išsitempia, tiek padidėja jose spaudimas, kad susidaro nepalankios pieno riebalams

gamintis sąlygos, ir jei pienas dar ir gaminasi, tai jau be riebalų. Taigi, retai melžiant karves, gauname ne tik mažiau pieno, bet sumažėja ir jo riebumas.

Visuose rajono kolūkiuose reikia taikyti šias pieno didinimo priemones, karves melžti ne mažiau kaip tris kartus per dieną. Tai, be abejo, duos gerus rezultatus — bus gausami didesni pieno išmilžiai, sėkmingiau vykdomi prisiimtųjų įsipareigojimai.

A. Putrimas
Veislinio darbo stoties
vyr. zootechnikas

STALINO
KELIU

3 psl. 1960 m. liepos 9 d.

Jie trypia jos gyvenimą

Jaunos, bet liadnos, užgesios akys. Smakre platus randas. Iš po skarelės matyti plonučiai plaukeliai, o vietomis jų ir visai nėra. Visa ji nerami, užgesusi, priblokšta. O juk taip neseniai ši jauna, trisdešimties metų moteris buvo linksma ir laiminga, graži ir pilna energijos. Kas gi įvyko? Kas užgesino akių šviesą? Kur dingo nuo skruostų raudonis?

...Marytė laiminga. Jos akys dega it angliukai. Šiandien jos vestuvės! Visi jai linki laimės, gero gyvenimo, džiaugsmo. Visur skamba muzika, juokas, daina.

Visa švytinti Marytė išbėga į kiemą. Priešais — anyta. Jų akys susitinka. Bet kas čia? Kodėl ji taip baisiai žiūri į ją? O kokios piktos akys!

Marytės veidu nuslenka juodas šešėlis. Bet ji greit apie tai užmiršta — juk jos vestuvės šiandien!

Išdardėjo svečiai. Troboje nurimo. O likusį gėrimą baigė sriautbi dienos šviesos nematęs vyras.

—Nebegerk, Antanai! — bando prašyti Marytė.

— Savo geriu, ne tavol — suriko tas.

—Mat, įsakinėti pradės, — iš kažkur išlindusi sucypia anyta.

Slenka dienos. Antanas vis geria. Iš burnos, kaip iš bravoro, trenkia naminė.

Su saulele pakirdusi, Marytė laksto iš tvarto į tvartą, iš vieno kolūkio lauko į kitą. Tačiau vis neįtinka, vis negera.

—Tinginė! biaurybėl! pasileidė! — bamba panosėje anyta, ruošdamasi į bažnyčią.

Tyli Marytė. Ką darys netylėjusi. Naktį grįžta vyras. Anyta, pasismaillinusi liežuvį, tauškia lyg katarinka, girdi, negerbia tavo žmona manęs, tyli vis, nekalba su manimi.

—O! ragana! — surinka tas, stveria į rankas virves ir šoka prie žmonos. Anytai to tik ir reikėjo. Nutvėrė Marytę už plaukų, pasitempė ant grindų, o vyras tik riauvoja, tik spardo. Visą naktį be sąmonės išgulėjo moteris. O rytą, kojos spyriu pažadinta, išėjo į lauką dirbti...

Pabiro vaikai. Vienas, ant-

ras, trečias... Nuolat mušami, spardomi, ir jie, kaip ir jų motina — išblyškę, nuskurę, vis išsigandę it kiškėliai. Kaimynai sako, kad jie ir juoktis nemoka. O Marytė laukė ketvirto.

—Antanai, gal arklį pastorotum, kažkaip neramu... — kreipėsi kartą vakare žmona.

—Dar ko neišgalvos! — supyko anyta. — Aš tau parodysiu arklį!..

—Ponia, mat, atsirado, — murmėjo Antanas Bernatavičius.

Ką darys Marytė, tik nusišluostė nuo skruosto ašarą ir išėjo į Kupiškį pėsčia.

Viskas baigėsi laimingai. Marytė su kūdikiu ant rankų turėjo grįžti į namus. Anyta Ona Povilauskienė sunerimo:

—Tu, Antanai, nuvažiuok jos atsivežti: ketvirtas vaikas, gal, sakau, pinigų duos...

Nuolatiniai smūgiai, šlykštūs keikimai, siunčiami Marytės adresu, lydi kiekvieną jos žingsnį. Anyta Ona Povilauskienė — be galo pa-

maldi, be saiko dievobaiminga. Kiekvieną savaitę atlieka išpažintį, priima komunią. Bet velnio, koks yra iširasęs į šios surambėjusios senės sielą, neišprašys, matyt, nei dievas, nei komunią. Čia būtina įsikišti žmogui — tik žmogus gali išgelbėti Marytę Bernatavičienę ir jos vaikučius iš anytos ir jos girtuoklio, chuligano sūnaus.

—Ką aš padarysiu, kad močia muša... — bando karštais teisingais prieš kaimynus, dvokdamas namine degtine, girtuoklis Antanas Bernatavičius.

Biauru net klausyti! Ir tai kalba vyras, vaikų tėvas! Ne, tai ne vyras ir ne vaikų tėvas, bet tik užkietėjęs girtuoklis ir chuliganas, kurį reikėtų kartu su jo motina teisti, bausti.

Milicija turėtų atkreipti į juos dėmesį, tad duodame pilną adresą: „Neries“ kolūkis, Žegunių kaimas, Antanas Bernatavičius.

K. Pajuodienė

«Neries» kolūkis

Redaktorius S. Zauka

ŽINIOS

apie dirbtinio galvijų apseklavimo eigą
rajono kolūkiuose
1960 m. liepos 1 d.

Eil. Nr.	Punkto pavadinimas	Planas	Apsėklinta viso	Ivykdyta proc.	T. skaič. visuom.	Nuo VI. 15 iki VII. 1.
1	„Adomynė“	250	64	25,6	43	18
2	„Alizava“	150	110	61,3	101	17
3	„Antašava“	250	125	50,0	59	24
4	„Ateitis“	250	120	40,8	90	30
5	„Atžalynas“	100	43	43,0	34	24
6	„Aukštaičiai“	200	52	26,0	36	12
7	„Aukštupėnai“	200	1	0,5	1	1
8	„Aušra“	200	71	35,5	64	13
9	„Byčiai“	220	95	43,1	29	30
10	„Bugailiškiai“	150	78	52,0	20	18
11	„Gegužės Pirmoji“	100	9	9,0	1	2
12	„Juodpėnai“	200	75	37,7	50	17
13	„Laisvė“	200	44	22,0	33	27
14	„Lėvu“	120	30	15,0	15	14
15	„Lukonys“	200	38	19,0	32	5
16	„Laukminiškiai“	150	71	47,3	41	25
17	M. Melnikaitės v.	250	134	53,6	88	20
18	Mičiurino v.	150	24	15,6	15	9
19	„Mituva“	200	76	38,0	51	34
20	„Mūsų rytojus“	300	82	27,3	39	22
21	„Naujas gyvenimas“	100	—	—	—	—
22	„Nemunas“	200	76	38,0	41	20
23	„Neris“	300	123	41,0	52	32
24	„Noriūnai“	150	40	36,6	33	10
25	„Pakupys“	200	131	65,5	86	21
26	„Palanga“	150	100	66,6	47	17
27	„Pergalė“	150	45	30,0	35	17
28	„Pirmoji vaga“	150	31	20,6	15	8
29	„Pirmūnas“	200	—	—	—	—
30	„Pyvesa“	150	45	30,0	19	13
31	„Sakalas“	200	80	40,0	36	17
32	„Salamiestis“	200	154	77,0	91	28
33	„Skodlinys“	150	86	57,3	27	14
34	„Šetekšna“	150	69	46,0	40	34
35	„Šviesa“	200	42	21,0	34	12
36	„Švyturys“	120	33	27,5	15	16
37	„Tarybinis pirmūnas“	150	62	41,3	45	9
38	„Tiesa“	200	52	26,0	45	15
39	„Uoginiai“	200	101	50,0	65	9
40	„Vedrupys“	250	124	49,6	77	22
41	„Vežionys“	160	104	65,0	73	42
42	„Vienybė“	150	84	56,0	83	58
43	„Žadeikiai“	180	8	4,4	8	5
44	„Žalgiris“	150	52	34,6	36	37
45	Vet. ligoninė	150	27	18,0	—	2

Viso: 5600 3011 53,8 1845 830

Veislinio darbo stoties direktorius

LAIMI JAUNIEJI FUTBOLININKAI

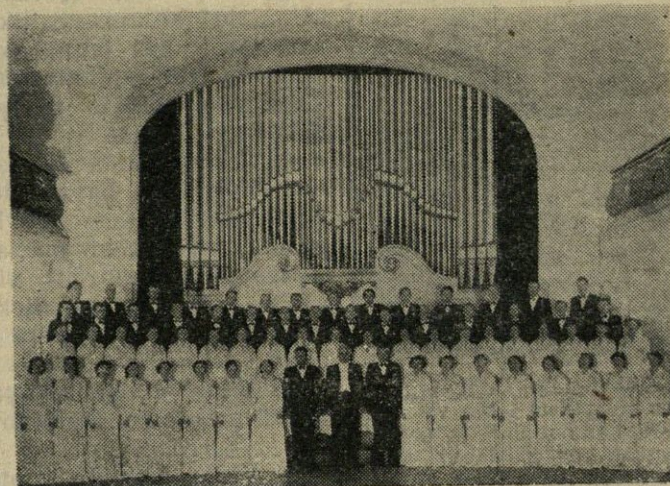
Kupiškyje įvyko futbolo varžybos, kuriose susitiko vietos ir Kovarsko pionierių vienuolikos. Mūsų jaunieji futbolininkai sužaidė su pakilimu, varžybas laimėdami rezultatu 3:1. Tai dar viena jaunųjų futbolininkų pergalė.

K. Valys

**STALINO
KELIU**

4 psl. 1960 m. liepos 9 d.

LTSR NUSIPELNIUSIO VALSTYBINIO CHORO GRUPĖS KONCERTAS

Choro vyr. dirigentas — LTSR nusipelnęs meno veikėjas K. KAVECKAS

Dirigentas — V. KRIAUNEVIČIUS

Chormelsteris — V. ČETKAUSKAS

Koncerte dalyvauja Valstybinės Filharmonijos solistai

PROGRAMOJE: tarybinių kompozitorių dainos, rusų ir Vakarų Europos klasikų kūriniai, lietuvių, rusų, ukrainiečių ir lenkų liaudies dainos.

Koncertas įvyks: Šimonyse—šiandieną,
Subačiaus gyvenvietėje —
liepos 11 d.

Sekančią savaitę k. t. „Aušra“

Liepos 12 ir 13 d. d. demonstruojamas naujas gruzinių meninis filmas

„M A N A N A“

Liepos 14 ir 15 d. d. demonstruojama nauja nuotaikinga danų kino komedija

Liepos 16 ir 17 d. d. demonstruojama Odesos kino studijos nauja spalvota muzikinė komedija

„Juodjūrietė“

Kupiškio MMS skubiai reikalingi velėnuotojai ir fašinuotojai. Tolesnių gyvenviečių darbininkai aprūpinami transporto priemonėmis. Atlyginimas pagal sutarimą. Kreiptis pas darbų vykdytoją (»Sakalo« kolūkis).

Rastas vyriškas dviratis. Kreiptis pas Adomynės apylinkės milicijos įgaliotinį.

Parduodama pusė gyvenamo namo ir tvartas. Kreiptis pas Krapavickienę Oną, gyv. «Vedrupo» kol., Migonių km.

VISI Į STADIONĄ!

Šiandien baigiasi LTSR Panevėžio zonos futbolo pirmenybės. Susitinka Kupiškis — Biržai. Po šių rungtynių išaiškės Panevėžio zonos futbolo nugalėtojai, kurie tuo pačiu iškovos teisę žaisti tarpzoninėse pirmenybėse dėl perėjimo į LTSR futbolo „B“ klasę.